

Στο λεύκωμα μιας εποχής

Σκέψεις, κρίσεις ιδέες, κείμενα και εικόνες, όλα σαν ιδιόμορφα κατακρημνίσματα που πέφτουν στον καμβά της εποχής, πάντοτε με την σημασία της ιστορικής διάστασης. Στο θολό τοπίο των καιρών μας οι λέξεις να πέφτουν σα χαρακιές πάνω στο λευκό χαρτί και να αφήνουν μικρά κόκκινα σημάδια...

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Πότε θα ξεδιαλύνει αυτή η ομίχλη;

Πέρασε τελικά ένα ολόκληρο καλοκαίρι και το χέρι παρέμεινε πεισματικά αρνούμενο να πιάσει ένα μολύβι για να χαράξει δύο αράδες. Γεγονός σχετικά οξύμωρο έως αρνητικό ή και ατιεπαγγελματικό για κάποιον που έχει εδώ κα χρόνια αποφασίσει και κάνει πράξη το γράψιμο ως μέσο βιοπορισμού. Όταν μάλιστα αυτό το καλοκαίρι σημαδεύτηκε από καταιγισμό γεγονότων τα πράγματα γίνονται μάλλον ανησυχητικά. Στην πραγματικότητα πάντως είναι ούτως ή άλλως ανησυχητικά. Οι μέρες προσπερνούσαν κι έφευγαν αφήνοντας μια παρατεταμένη αίσθηση εγκλωβισμού στις γιγάντιες μυλόπετρες μιας εποχής που είναι φτιαγμένη λες να συνθλίψει κάθε τι το ανθρώπινο. Δεν μπορώ να το ισχυριστώ με ακλόνητη βεβαιότητα, αλλά η αποχή από τετριμμένες και επαναλαμβανόμενες ασχολίες προσδίδει μια ψευδαίσθηση παράτασης μιας από καιρό απολεσθείσας κανονικότητας. Μια ψευδαίσθηση ελευθερίας που λειτουργεί σαν μια προστατευτική φούσκα έναντι της ζοφερής πραγματικότητας. Σίγουρα όλα αυτά είναι αντικείμενο μιας μεγάλης συζήτησης ανάμεσα στις τόσες ου πρέπει να γίνουν, αλλά δυστυχώς δεν μπορεί ποτέ να πραγματοποιηθεί με σοβαρούς όρους όσο οι συνομιλητές μας ή ακόμη κι εμείς οι ίδιοι υποφέρουμε από το σύνδρομο του εμβρύου. Είμαστε δηλαδή εγκλωβισμένοι και θεωρητικά προστατευμένοι στη φούσκα των ψευδαισθήσεων μας, όπως ακριβώς δηλαδή ένα έμβρυο στην κοιλιά της μάνας του. Τα δύσκολα πάντα αρχίζουν με τη γέννα. Αν υπάρχει ένα σοβαρό θέμα, είναι πως αυτό το καλοκαίρι μάλλον όλοι μας συναντήσαμε ανθρώπους οι οποίοι αρνήθηκαν και αρνούνται

ακόμη και τώρα πεισματικά να γεννηθούν. Να ξεπεράσουν το στάδιο του εμβρύου.

Ο καιρός έχει φέρει πολύ ομίχλη στο προσκήνιο. Παντού έχει απλωθεί αυτή η ομίχλη και είναι σχεδόν αδύνατο να διακρίνεις κάτι πίσω της. Δε μπορώ να δω τι τοπίο κρύβεται πίσω της και πως θα είναι η επόμενη μέρα. Άλλωστε κανείς δε μπορεί να μου πει και με ακρίβεια πότε θα ξεδιαλύνει επιτέλους αυτή η ομίχλη. Κάτι ίσως πεισματικά, ίσως από διαίσθηση ή από υπερβολική προσήλωση και πίστη θα περιμέναμε μετά τη διάλυση του ομιχλώδους νέφους να διαφανεί ένα σχετικά καλαίσθητο τοπίο. Ποιος μπορεί στην καμπή αυτής της ιστορίας να πει με βεβαιότητα πως πίσω από αυτό το νεφελώδες παραβάν δεν κρύβεται μια δυστοπία; Ένα κουρελιασμένο αύριο το οποίο προσπαθεί να τυλίξει τη γύμνια του με ξέφτια και κουρέλια από κόκκινα λάβαρα τα οποία άρπαγες και παραχαράκτες της ιστορίας τα βούτηξαν κάποτε σα σημαίες ευκαιρίας....

Είναι όλοι αυτοί που σου μιλούν σήμερα για την αριστερή μελαγχολία» και θέλουν να την καταπραύνουν τάχα και να επουλώσουν τις πληγές. Αυτοί που μιλούν με νεολογισμούς προσπαθώντας να μας πείσουν ότι μπορούν να μοιράσουν με κοινωνική δικαιοσύνη την απόλυτη βαρβαρότητα. Οι λέξεις φυσικά έχουν πάψει εδώ και δεκαετίες να έχουν νόημα. Σε μια χώρα όπου ακόμα ο σοσιαλισμός ζει στο όνομα ενός κόμματος που ονομάζεται ΠΑΣΟΚ και υπάρχουν ακόμη αυτοί που δε ντρέπονται να αποπατούν και να ασχημονούν πάνω σε λέξεις και έννοιες για τις οποίες κάποτε χύθηκαν ποτάμια αίμα. Δεν είναι λοιπόν να απορεί κανείς που η νέα χίμαιρα που στοιχειώνει τα νέα επιτελεία και τις νεόκοπες γραφειοκρατίες, είναι ο μνημονιακός σοσιαλισμός με ανθρώπινο πρόσωπο. Μοιραίοι μέσα στην άγνοιά τους ή ακόμη πιο επικίνδυνοι εξαιτίας της επίγνωσης των αδιεξόδων τους; Ο θηριοδασστής πάντως ο οποίος πίστεψε έστω και στιγμιαία πως κατάφερε να εξημερώσει το λιοντάρι και να το μετατρέψει σε κατοικίδιο βγήκε πάντα χαμένος. Μια στιγμή είναι αρκετή για το λέοντα να τον τεμαχίσει τον άμοιρο χωρίς δεύτερη σκέψη. Όπως το λιοντάρι δεν εξημερώνεται έτσι και ο καπιταλισμός δεν εξανθρωπίζεται. Το ζήτημα είναι πότε θα βρυχηθούν σα λέοντες και οι καταπιεσμένοι της γης αυτής. Οι κολασμένοι. Για την ώρα και πριν ξεδιαλύνει αυτή η ομίχλη ας μη σκεφτούμε ότι πίσω από το νεφελώδες κάδρο μπορεί να προβάλλει μια δυστοπία.... ίσως πρέπει να κρατήσουμε μια ανάσα αισιοδοξίας μέσα στην απαισιοδοξία της σκέψης...

Μάκης Γεωργιάδης
XXX - IX - 2015